

Wat boeken doen

Ook de stoel kan niet meer
blijven zitten.

Zo woelen woorden
zich los van de zinnen, vlammen
op in mij, binden mij
vleugels aan, zingen van de wereld
in dit boek.

Mijn lezen vreet de kamer leeg.
Nu duurt nu geen ogenblik
maar uren avonturen.

Het raam barst open
en voert mij, ontvoert mij
naar de hele wereld buiten
in mijn boek.

— Daniel Billiet —

Huistaak

Maar mevrouw!

De bibliotheek was gesloten
wegens een staking, mijn broer
had alweer geen tijd om te helpen,
voor mijn slechtziende oma moest ik
ondertitels voorlezen, zus had mijn kabel
zoek gemaakt en bij een drugsactie
van de politie werd ik gebeten, nee, niet
door een agent, maar door een hond.
In mijn schrijfhand.

En ook in mijn privéleven heb ik problemen.
U kunt toch begrijpen dat ik niet klaar ben
met mijn huistaak!

— Daniel Billiet —

Leuke school

De tweede dag lag mijn lunch als beleg tussen bladzijde 13 en 14 van mijn nieuw wiskundeboek.

Toen kreeg ik bezoek van een kippenpoot in mijn jaszak.

Een dag later wapperde mijn turnpak aan een hoge tak. Op de WC kreeg ik een douche mee.

Daarna was mijn voorwiel vermist. Ook genoot elke klasgenoot van een stukje van mijn meetlat.

Thuis vroeg ma: ‘Leuke school?’
‘O ja, echte grapjassen, ma.’

— Daniel Billiet —

Zwart wit

Het is al goed, ik zal het blauw
blauw laten, zei de lerares. Geen idee
wat ze bedoelde, maar haar blik
seinde ijsig: Geen uitleg, begrepen!

Blauwblauw klinkt als een leuk liedje.
Groengroen ook. De natuur is groen
groen. Behalve in de winter
dan schittert alles sneeuws witwit.

Soms als niemand mij begrijpt,
kleur ik binnenin zwartzwart.
Dan denk ik snelsnel aan Emma
en bloos ik roodrood.

— Daniel Billiet —

I sit on heat coals

Het is hier veel te warm. Maar ik heb het koud. Mijn handen zweten. Ik lees de blik van de leraar: mijn balpen klikt te hard. Ach man, deel nu eindelijk die toetsen uit!

Wordt het een vijf of meer of val ik weer door de mand? Dan mag ik het nog maar eens proberen uitleggen thuis. Mijn zus haalde een ruime acht. Mijn vader straalde.

— Daniel Billiet —

Visuele poëzie

Aan de overkant lapte een jonge vrouw de ramen, nee, ze danste op een trapladdertje, ze had oortjes in en streelde met brede halen ritmisch de ramen.

Ik glimlachte, knikte, bewoog mee heen en weer...

‘Halloo! Ruitenwasser! Wil je haar een handje helpen of vraag je het aan op Instagram?’

‘Maar meneer, u zegt toch altijd dat we meer poëzie moeten lezen! Daarbuiten, dat is toch gewoon poetry in motion!’

— Daniel Billiet —

Op de vlucht voor een landkaartje

Wij fietsten altijd samen.
Jij keek wel uit
voor twee; voor mij en jou.
‘Want jij moet twee fietsen sturen,’
lachte je, ‘met die fiets op je neus!’

Toen opende een portier
de poort naar de dood voor jou.
Je voorwiel draaide nog rondjes
terwijl jij al de bocht naar het einde
had genomen, je bloed nog
een rood landkaartje tekende
tussen de straatstenen.

Op dat landkaartje in mij
fiets ik stom alle paadjes af,
maar kan je niet, nooit vinden.

Nu fietsen wij altijd samen
jij en ik, en kijk ik wel uit voor twee,
want het is moeilijk sturen
met jou op mijn schouders.

— Daniel Billiet —